

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΗΜΟΣ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ
 Δ/ΝΣΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ & ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ
 ΤΜΗΜΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ

Λάρισα 21-03-2019

ΑΠΟΦΑΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 122

ΘΕΜΑ: Άσκηση ή μη έφεσης κατά της με αριθμό Α1416/2018 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας.

Στη Λάρισα σήμερα 21-03-2019 ημέρα της εβδομάδας Πέμπτη και ώρα 12.30 μ.μ., η Οικονομική Επιτροπή του Δήμου Λαρισαίων, συνήλθε σε συνεδρίαση ύστερα από τη με αρ. πρωτ. 12838/15-03-2019 έγγραφη πρόσκληση του Προέδρου αυτής κ. Αθανασίου Αδαμόπουλου, που ορίστηκε με τη με αριθμ. 362/25-01-2019 απόφαση του Δημάρχου Λάρισας, παρευρεθέντων από τα μέλη οι κ. 1) Αδαμόπουλος Αθανάσιος ως Πρόεδρος, 2) Αναστασίου Μιχαήλ, 3) Δαούλας Θωμάς, 4) Καλτσάς Νικόλαος, 5) Νταής Παναγιώτης και 6) Σούλτης Γεώργιος.

Η Οικονομική Επιτροπή του Δήμου Λαρισαίων, αφού συζήτησε σχετικά με το θέμα: **Άσκηση ή μη έφεσης κατά της με αριθμό Α1416/2018 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας** και αφού έλαβε υπόψη:

1. Το άρθρο 72 Ν. 3852/2010.
2. Τη με αριθμό Α1416/2018 απόφαση του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας.
3. Τη με αριθμ. πρωτ. 12975/15-03-2019 γνωμοδότηση του Αυτοτελούς Τμήματος Νομικής Υποστήριξης, η οποία έχει ως εξής:

Με την ανωτέρω με αριθμό Α 1416/2018 οριστική απόφαση του Γ' Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας, έγινε εν μέρει δεκτή η με αριθμό ΑΓ917/12.10.2009 αγωγή των Ανίκητου Παναγ. Λάζου, κατοίκου Λάρισας και λοιπών 11 εναγόντων κατά του Δήμου Λαρισαίων και του Ελληνικού Δημοσίου αναγνωρίστηκε η υποχρέωση του Δήμου και του Ελληνικού Δημοσίου να καταβάλουν αλληλεγγύως και εις ολόκληρον στους εκ των εναγόντων Ανίκητο Λάζο το ποσό των 51.491 ευρώ, Ειρήνη Λάζου το ποσό των 40.000 ευρώ, Δημήτριο – Σωκράτη Λάζο το ποσό των 40.000 ευρώ, Γκούσταβ Αρέν το ποσό των 5.000 ευρώ, Ειρήνη Λάζου και Γκούσταβ Αρέν από κοινού και για λογαριασμό του ανηλικού τέκνου τους Δανιήλ – Ανίκητου Αρέν το ποσό των 3.000 ευρώ και για λογαριασμό του ανηλικού τέκνου τους Καρολίνας – Εύας Αρέν το ποσό των 3.000 ευρώ, Ελένη Παπαπαναγιώτου το ποσό των 10.000 ευρώ, Λαμπρινή Παπαπαναγιώτου το ποσό των 10.000 ευρώ, Βεατρίκη Παπαπαναγιώτου το ποσό των 10.000 ευρώ, Κασσιανή Παπαπαναγιώτου το ποσό των 10.000 ευρώ και Παρασκευή Παπαπαναγιώτου το ποσό των 10.000 ευρώ, νομιμοτόκως με επιτόκιο 6% από την επίδοση της αγωγής (που έγινε προς το Δήμο στις 15.11.2013) μέχρι την πλήρη εξόφληση, για τις αναφερόμενες στο σκεπτικό της απόφασης αιτίες, ήτοι ως αποζημίωση και ως χρηματική ικανοποίηση της ψυχικής οδύνης που υπέστησαν από το θάνατο της συγγενούς τους, Αγορής Παπαπαναγιώτου του Θεοφάνη, συζύγου Ανίκητου Λάζου, ο οποίος επήλθε στις 15.9.2006 στην οδό Κύπρου στη Λάρισα, κατόπιν παράσυρσής της από Δ.Χ.Ε. Λεωφορείο και αποδόθηκε κατά την κρίση του δικαστηρίου σε παράνομες παραλείψεις των οργάνων του Δήμου Λαρισαίων και της Ελληνικής Αστυνομίας και δη του Τμήματος Τροχαίας Λάρισας να λάβουν τα κατάλληλα προστατευτικά μέτρα επισήμανσης των κινδύνων που προέκυπταν από την προσωρινή κυκλοφοριακή ρύθμιση της συγκεκριμένης οδού κατά την επίμαχη χρονική στιγμή. Με την ίδια απόφαση απορρίφθηκε η αγωγή ως προς τον εκ των εναγόντων Θεοφάνη Παπαπαναγιώτου, ο οποίος ήδη απεβίωσε, καθώς και το αίτημα αποζημίωσης των εκ των εναγόντων Ανίκητου Λάζου και Δημητρίου – Σωκράτη Λάζου για τη στέρηση των υπηρεσιών που θα τους παρείχε η θανούσα.

Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 92 επ. του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας έφεση μπορεί να ασκήσει κατά της απόφασης που εκδίδεται σε πρώτο βαθμό κάθε διάδικος για λόγους νομικού ή πραγματικού σφάλματος της απόφασης.

Κατά της ανωτέρω με αριθμό Α1416/2018 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας μπορούν κατά την άποψή μας να θεμελιωθούν λόγοι έφεσης, αναφερόμενοι κυρίως στα κατωτέρω :

Α. Διότι η απόφαση κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κατά πλημμελή εκτίμηση του συνόλου του αποδεικτικού υλικού, δέχθηκε ότι συντρέχουν εν προκειμένω οι προϋποθέσεις εφαρμογής των άρθρων 105 και 106 του ΕισΝΑΚ ως προς το πρόσωπο του Δήμου Λαρισαίων, ενώ εάν ορθά και πλήρως αξιολογούσε τους νομικούς και πραγματικούς ισχυρισμούς που αναπτύχθηκαν από το Δήμο Λαρισαίων και τα αποδεικτικά μέσα που προσκομίστηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου θα έπρεπε να δεχθεί ότι ουδεμία παράνομη πράξη, παράλειψη ή υλική ενέργεια δεν μπορεί να αποδοθεί στα όργανα του Δήμου Λαρισαίων, ούτε φυσικά υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της όποιας πράξης ή παράλειψης αυτών και του θλιβερού επελθόντος αποτελέσματος, άλλως ότι διεκόπη αυτός λόγω αφηνιδίου και απροόπτου γεγονότος συνισταμένου στην όλως αντικανονική και αφυχολόγητη από την πλευρά της θανούσας επιχείρηση να διασχίσει το οδόστρωμα από σημείο που ρητά απαγορευόταν και χωρίς να ελέγξει αν μπορεί να το πράξει χωρίς κίνδυνο. Συγκεκριμένα, από τα προσκομισθέντα έγγραφα και όλο το αποδεικτικό υλικό προέκυψε ότι η προσωρινή αλλαγή της κυκλοφοριακής ρύθμισης ήταν επιβεβλημένη, ότι είχε εκδοθεί σχετικά από την αρμόδια Αστυνομική Διεύθυνση Λάρισας η με αριθμό 1018/30/206-α/8-9-2006 απόφαση περί «Προσωρινής ρύθμιση της κυκλοφορίας», τα δε όργανα του Δήμου Λαρισαίων υλοποιώντας την ανωτέρω απόφαση έλαβαν κάθε αναγκαίο προστατευτικό μέτρο για την ασφαλή κυκλοφορία οχημάτων και πεζών από συγκεκριμένο τμήμα της οδού, όπως ειδικές πινακίδες ρύθμισης της κυκλοφορίας, ανακοινώσεις στον τύπο των προσωρινών αλλαγών της κυκλοφοριακής ρύθμισης, επιτόπου παρουσία δημοτικής αστυνομίας στο επίμαχο σημείο κατά την εφαρμογή των μέτρων, παράλληλα με την παρουσία της Τροχαίας. Αντίθετα, η αποκλειστική υπαιτιότητα της θανούσας, οφειλόμενη στην παράλειψή της να συμμορφωθεί με την υποχρέωσή της εκ του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας να διέλθει από τη διάβαση πεζών που υφίστατο σε απόσταση μόλις λίγων μέτρων από το σημείο του συμβάντος αλλά και στην ομοίως προβλεπόμενη από τον ΚΟΚ υποχρέωση κάθε πεζού να διασχίζει το οδόστρωμα αφού πρώτα βεβαιωθεί ότι μπορεί να το πράξει χωρίς κίνδυνο, προέκυπτε ξεκάθαρα τόσο από τη συνταχθείσα σχετικά με το ατύχημα έκθεση αυτοψίας της Τροχαίας, από τις προσκομισθείσες ενώπιον του δικαστηρίου με αριθμούς 75/2009 και 40/2012 αποφάσεις του Μονομελούς Πρωτοδικείου Λάρισας και του Εφετείου Λάρισας, που εκδόθηκαν επί αγωγής των εναγόντων κατά του οδηγού του λεωφορείου των ΚΤΕΛ, την προσκομισθείσα ενώπιον του δικαστηρίου με αριθμό 35/2009 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Λάρισας, η οποία κήρυξε αθώο τον οδηγό του ΚΤΕΛ της πράξης της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, αλλά και από τα ταυτάριθμα με αυτές πρακτικά συνεδριάσεως, στα οποία εμπεριέχονται και οι καταθέσεις των αυτοπτών μαρτύρων που επιβεβαιώνουν τους ως άνω ισχυρισμούς του Δήμου.

Κατά συνέπεια έπρεπε η απόφαση του Δικαστηρίου, αξιολογώντας ορθά τα ανωτέρω αποδειχθέντα ενώπιόν του να κρίνει ότι το ατύχημα οφείλεται στην αποκλειστική υπαιτιότητα της θανούσας και να απορρίψει εξ ολοκλήρου την αγωγή.

Β. Διότι, επικουρικά, σε κάθε περίπτωση έσφαλε η απόφαση του δικαστηρίου δεχόμενη ότι ο θάνατος της συγγενούς των εναγόντων οφείλεται εν μέρει στη δική της αμελή συμπεριφορά προσδιορίζοντας ωστόσο το ποσοστό της συνυπαιτιότητάς της σε 30%, ενώ εάν ορθά αξιολογούσε τους ισχυρισμούς των διαδίκων και τα ανωτέρω αποδεικτικά στοιχεία έπρεπε να προσδιορίσει το βαθμό του πταίσματος της θανούσας σε ποσοστό τουλάχιστον 90 %, δεχόμενο εξ ολοκλήρου την ένσταση συνυπαιτιότητας που προβλήθηκε από το Δήμο, διότι, κατόπιν όλων των ανωτέρω εκτεθέντων είναι βέβαιο ότι στην επέλευση του ένδικου συμβάντος συνέβαλε η αμέλεια της θανούσας κατά το ως άνω ποσοστό 90 % τουλάχιστον, λόγω των πράξεων και παραλείψεων της

που ήδη αναφέρθηκαν και της παραβάσεως από την πλευρά της των παραπάνω διατάξεων του Κ.Ο.Κ. και κυρίως λόγω της ενέργειάς της αφενός μεν να μην χρησιμοποιήσει, ως όφειλε, τη διάβαση πεζών που βρισκόταν μόλις λίγα μέτρα μακριά από το σημείο του συμβάντος, αφετέρου δε να διασχίσει εντελώς επιπόλαια και ανέλεγκτα το οδόστρωμα, χωρίς να έχει τεταμένη την προσοχή της σε αυτό, όπως επιβάλλει ο Κ.Ο.Κ. Συνεπώς, όφειλε το δικαστήριο αφού αναλογιστεί και καταλογίσει στη θανούσα την κατά ποσοστό 90% τουλάχιστον συνυπαιτιότητά της, να μειώσει την επιδικαστέα στους ενάγοντες αποζημίωση, κατά το ποσοστό αυτό αλλά και να λάβει εν γένει υπόψη του τον ανωτέρω βαθμό συνυπαιτιότητας κατά την κρίση του για τον προσδιορισμό της χρηματικής ικανοποίησης της ψυχικής οδύνης.

Γ. Διότι, επικουρικά, σε κάθε περίπτωση, όφειλε η απόφαση κατά ορθή εφαρμογή του νόμου και εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών κατά τον προσδιορισμό του ύψους της χρηματικής ικανοποίησης ψυχικής οδύνης που επιδίκασε στους ενάγοντες, κρίνοντας βάσει των κανόνων της κοινής πείρας και της λογικής και εφαρμόζοντας ορθά την προβλεπόμενη από τη διάταξη του άρθρου 25 παρ. 1 του Συντάγματος «αρχή της αναλογικότητας», συνεκτιμώντας όλες τις συντρέχουσες περιστάσεις, όπως τις συνθήκες του ένδικου συμβάντος, τον ιδιαίτερα υψηλό βαθμό συνυπαιτιότητας της θανούσας, αλλά την μεγάλη απόσταση του τόπου διαβίωσης τινών εκ των εναγόντων από τον τόπο διαβίωσης της θανούσας και της εκ του λόγου αυτού αναγκαίως επελθούσας χαλάρωσης των δεσμών τους με αυτή να επιδικάσει μικρότερα ποσά για τη χρηματική ικανοποίηση της ψυχικής τους οδύνης.

Συνεπώς στην προκειμένη περίπτωση κατά την άποψη μας, μπορούν να θεμελιωθούν νόμιμοι λόγοι έφεσης, σύμφωνα με τα αναφερόμενα ανωτέρω, έχουμε τη γνώμη ότι πρέπει να ασκηθεί έφεση κατά της ανωτέρω με αριθμό Α1416/2018 αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας.

Ως εκ τούτου, καλείται η Οικονομική Επιτροπή, ως αρμόδια κατ' άρθρο 72 του ν. 3852/2010, να αποφασίσει την άσκηση ή μη του ενδίκου μέσου της έφεσης.

ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΟΜΟΦΩΝΑ

Την άσκηση έφεσης κατά της με αριθμό Α1416/2018 απόφασης του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λάρισας, για τους λόγους που αναφέρονται στην παραπάνω εισήγηση.

Αποφασίστηκε, αναγνώσθηκε και υπογράφηκε.

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

**ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑΗΛ
ΔΑΟΥΛΑΣ ΘΩΜΑΣ
ΚΑΛΤΣΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΝΤΑΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΣΟΥΛΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ**